

Indiens Narendra Modi, Ruslands Vladimir Putin og Kinas Xi Jinping til BRICS-møde sidste år. Indien betaler allerede 25 procent i straffold, nu risikerer Kina at skulle betale 50 procent for at handle olie med Rusland. Arkivfoto: Alexander Zemlianichenko/Reuters/Ritzau Scanpix

Europa skal risikere forholdet til Kina og Indien for at sænke Putins økonomi

Jonas Parello-Plesner

Trumps Ukraine-politik har været en vild rutsjebanetur.

I februar blev Ukrainas præsident Zelenskij voksenmobbet i Det Hvide Hus af præsident Trump og vicepræsident Vance. I august var Zelenskij tilbage - denne gang flankeret af europæiske statsledere som Macron, Merz og fra den nordiske liga den finske præsident Stubb.

Og det gik jo bedre - i hvert fald uden sammenstød for åben skærm. Vi europæere åndede lettende op.

Putin fik alligevel en lille mediesejr ved at blive inviteret af Trump til topmøde i Alaska. Men derpå er de amerikanske forsøg på fredsmægling løbet ud i sandet.

I de sidste par uger har Trump så foretaget et nyt massivt kursskifte på Ukraine. Han taler pludselig om, at ukrainerne skal have alt deres land tilbage til sidste tomme.

Trump signalerer at være med på - beslutningen er ikke helt taget endnu - at sælge langtrækkende missiler til Ukraine, de såkaldte Tomahawk.

De vil gøre det muligt for Ukraine at

ramme mål endnu længere inde i Rusland som Ruslands militære missilstationer, der nu uhindret sender død og ødelæggelse ind over Ukraine.

Denne uge har jeg tilbragt i USA, blandt andet i Washington, D.C. med møder i Kongressen og Trump-administrationen. Jeg har som altid haft min »Ukraine-uniform« i gult og blå på til møderne for at signalere utvetydig støtte.

Trump's nye villighed til at hjælpe Ukraine bliver ikke gratis for Europa. Hvis Trump godkender leveringen af Tomahawk, så bliver det betalt af europæiske lande. Det er i min optik sådan set rimeligt nok. Vi kan forvente, at den arbejdsdeling bliver en fast-tørret del af den nye transatlantiske deal om Ukraine. USA producerer særlige militære kapaciteter. Vi betaler.

Men så kommer den større knast for Europa.

I Kongressen er et overvældende flertal af både demokrater og republikanere ved at vedtage en forstærket sanktionsaftale mod Rusland. Lindsey Graham, en både klassisk

republikaner med hjertet på rette sted for Ukraine og samtidig en tæt Trump-fortrolig, er anfører på lovudkastet.

Grahams tænkning er, at Putin skal sænkes økonomisk som forudsætning for, at krigen kan stoppes til fordel for Ukraine.

Men vil man nedbryde Putins økonomiske formåen, er det nødvendigt at svække den russiske olieeksport.

Europa har sænket forbruget betydeligt med enkelte negative undtagelser som Slovakiet og Ungarn. Deres forbrug er dog en spytklat i en olietønde i det store russiske olieregnskab.

Putins olie føres ud af landet af en såkaldt skyggeflåde. Den fragter olien til andre lande, hvor den videresælges. Så når Europas import af indisk olie for eksempel er steget gevaldigt siden Ukraine-krigens begyndelse, så er det russisk olie i nye tønder.

Trump har allerede pålagt Indien 25 procent straffold på deres olie netop for at stoppe den måde at holde Putins krigsmaskine kørende. Trump har også talt om, at han er villig til at pålægge Kina en lignende straffold for deres køb og videresalg af russisk olie. 50 procent er i spill!

På det punkt hører jeg enslydende forventninger i både Kongressen og administrationen. Europa skal være med.

Trump vil ikke implementere Kongressens sanktionslov mod Rusland, for han ser, at Europa også er med på at stramme olesanktionsskruen over for tredjelande som Kina, Indien og i mindre grad Brasilien.

Det bliver derfor den næste tids svære overvejelse blandt europæiske lande. Vi er villige til at give kæmpe militærstøtte direkte til Ukraine. Men er vi villige til at sætte forholdet til Kina og Indien over styr for at sænke Putins økonomi?

Det bør vi være.

På kort sigt er det rigtig svært for EU med Indien, som EU lige nu ligger i intense frihandelsforhandlinger med, som efter planen skal afsluttes inden årsskiftet. Det skal vise, at frihandel er i live i en verden med Trumps toldafgifter. En europæisk målrettet oliestraffold kunne medføre et forhandlingsammenbrud med Indien.

Derfor vil jeg foreslå at starte med det sværeste først: olesanktioner på Kina.

Der er en mulighed for fælles fodslag med USA. Det ville også markere over for Xi Jinping og ledelsen i Beijing, at vi i Europa mener det, når vores politikere siger, at Ukraine er fuldstændig eksistentiel for os.

Og hvis både Xi og Modi melder tilbage til Putin, at han skaffer dem økonomiske problemer, kan det presse Putin mod forhandlingsbordet og en krigsafslutning.

Vi skal skynde os. Trumps hvedebrødsdage med fuld støtte til Ukraine kan hurtigt svinge den anden vej igen. Intet er permanent i Trumps politikførelse. Men nu er muligheden der for i fællesskab at sætte økonomiske tommelskrur på.

Hvis Europa altså tør være med på at sanktionere Kina.

For mig er der ingen tvivl om, at Ukraine er det værd.

Jonas Parello-Plesner er direktør i Alliance of Democracies Foundation og non-resident senior fellow ved German Marshall Fund